

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga została wniesiona przeciwko tej samej decyzji, która została zaskarżona w sprawie T-38/07 Shell Petroleum i in. przeciwko Komisji.

ENI twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza prawo w zakresie, w jakim przypisuje jej odpowiedzialność za rzekome działania podlegające karze podejmowane przez inne spółki w ramach zmoły jedynie z powodu pełnionej przez nią roli spółki dominującej posiadającej całość kapitału. W tych okolicznościach skarżąca twierdzi, że:

- Komisja opiera się zasadniczo na niewzruszalnym domniemaniu odpowiedzialności związanej ze strukturą własnościową, która nie znajduje uzasadnienia i jest sprzeczna z zasadami określonymi w praktyce i w orzecznictwie wspólnotowym dotyczącymi stosowania art. 81 WE w odniesieniu do grup przedsiębiorstw. Takie podejście narusza także podstawową zasadę indywidualizacji odpowiedzialności i kary oraz zasadę legalności, co jest wynikiem oczywistych błędów w ocenie stanu faktycznego przedstawionego przez ENI w celu obalenia domniemania zastosowanego przez Komisję. W tych okolicznościach Komisja naruszyła wymóg wynikający z art. 253 WE nie uzasadniając należycie dokonanej oceny.
- ponadto, zaskarżona decyzja nie uwzględnia zasady ograniczonej odpowiedzialności spółek kapitałowych, wynikającej z prawa spółek wspólnego dla państw członkowskich, międzynarodowej praktyki prawnej i samego prawa wspólnotowego, co wydaje się być jednocześnie niespójne z kryteriami ustanowionymi w celu wykonania zasad wspólnotowego prawa konkurencji w odniesieniu do spraw dotyczących sukcesji/przejęcia przedsiębiorstw. Podobnie w odniesieniu do tych kwestii, zaskarżona decyzja nie zawiera uzasadnienia.

Spółka ENI wnosi także o uchylenie lub znaczne obniżenie nałożonej na nią grzywny, mając na względzie, że Komisja:

- nie dokonała oceny wpływu na właściwy rynek rzekomo ustalonego działania stanowiącego naruszenie;
- niewłaściwie zastosowała okoliczność obciążającą związaną z ponownym popełnieniem naruszenia tego samego typu, odnosząc się do decyzji wydanych wiele lat temu na podstawie art. 81 WE, które w żaden sposób nie dotyczą skarżącej, nawet na podstawie pełnionej przez nią roli spółki dominującej;
- ponadto, błędnie wykluczyła spółkę Syndial z grona adresatów niniejszej decyzji, naruszając w ten sposób kryteria ustanowione przez orzecznictwo i art. 23 rozporządzenia nr 1/2003, nie biorąc pod uwagę obrotu tej spółki.

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 13 grudnia 2006 r. w sprawie F-17/05 de Brito Sequeira Carvalho przeciwko Komisji, wniesione w dniu 14 lutego 2007 r. przez José António de Brito Sequeira Carvalho

(Sprawa T-40/07 P)

(2007/C 82/98)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: José António de Brito Sequeira Carvalho (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: O. Martins, adwokat)

Dруга strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uznanie niniejszego odwołania za dopuszczalne i zasadne;
- nakazanie Komisji przedstawienia wszystkich dokumentów dotyczących wnoszącego odwołanie znajdujących się w aktach administracyjnych Biura dochodzeń i dyscypliny Komisji (IDOC) lub aktach medycznych i wszystkich innych miejscach, rozpoczynając od dokumentów i aktów należących do postępowania poprzedzającego wniesienie skargi wszczętego w dniu 2 lutego 2001 r. dotyczących rzekomych dowodów zniesławiającego zachowania przypisywanych wnoszącemu odwołanie;
- nakazanie Komisji przedstawienia podstawy prawnej wszczęcia przez urzędnika Komisji postępowania lekarskiego mającego na celu ocenę zdrowia psychicznego wnoszącego odwołanie i jednocześnie zobowiązanie organu powołującego do wskazania podstawy prawnej powołania tego urzędnika w ramach dochodzenia administracyjnego dotyczącego okoliczności zniesławienia oraz do przedstawienia akt postępowania poprzedzającego wniesienie skargi;
- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej w sprawie F-17/05;
- stwierdzenie niezgodności z prawem postępowania lekarskiego prowadzonego w miejsce postępowania administracyjnego od 2001 r.;
- stwierdzenie naruszenia zasady rozsądnego czasu trwania postępowania przez to postępowania, które wciąż nie zostało zakończone;
- stwierdzenie nieważności i nieistnienia aktu wydanego przez urzędnika Komisji w dniu 18 czerwca 2004 r. ze względu na brak jego kompetencji i brak uzasadnienia oraz niemożliwości przypisania go Komisji;
- stwierdzenie nieistnienia w sensie prawnym aktu organu powołującego z dnia 28 czerwca 2004 r., jak również niedopuszczalności powoływania go przeciwko wnoszącemu odwołanie, ponieważ jest mu on nieznan;
- stwierdzenie, że Komisja prowadzi podwójną dokumentację zawierającą nieprawdziwe dane osobowe, krzywdzące dla wnoszącego odwołanie;

- stwierdzenie nieważności i niezgodności z prawem aktu lekarskiego z dnia 13 lipca 2004 r. zakazującego wnoszącemu odwołania wstępu na teren budynków Komisji, ponieważ nie stanowi on odpowiednio uzasadnionej decyzji organu powołującego;
- stwierdzenie nieważności aktu urzędnika Komisji z dnia 22 września 2004 r. przedłużającego rzekomo przymusowe urlopowanie wnoszącego odwołanie z powodu niezdolności do pracy o kolejnych sześć miesięcy oraz podjętych następnie środków opartych na dokumentach urzędnika organu powołującego z czerwca 2004 r.;
- uwzględnienie pozostałych żądań podniesionych w skardze w pierwszej instancji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W odwołaniu wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd do spraw Służby Publicznej popełnił błąd opierając swoje orzeczenie na niewłaściwej podstawie prawnej, mianowicie na art. 59 regulaminu pracowniczego dotyczącego przymusowego urlopowania pracownika z powodu niezdolności do pracy, podczas gdy zdaniem wnoszącego odwołanie Komisja naruszyła art. 86 regulaminu pracowniczego oraz jego załącznik IX, jak również przepisy regulujące przebieg dochodzeń administracyjnych o postępowania dyscyplinarnych. Ponadto wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył prawo wnoszącego odwołanie do obrony, art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, jak również zasadę sprawiedliwego procesu orzekając na podstawie niekompletnych akt i nie ustosunkowując się do zarzutu istnienia równoległej dokumentacji. Wnoszący odwołanie podnosi również naruszenie przez Sąd do spraw Służby Publicznej art. 8 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności w związku z wydaniem orzeczenia na podstawie nieprawdziwych dowodów. Ponadto w zaskarżonym wyroku Sąd do spraw Służby Publicznej nie zajął stanowiska w kwestii żądania wznowienia postępowania. Wnoszący odwołanie podnosi również, że Sąd do spraw Służby Publicznej w sposób niezgodny z prawem zaniechał wywiedzenia konsekwencji prawnych z zarzutu braku kompetencji urzędnika Komisji, który wydał decyzję o przymusowym urlopowaniu wnoszącego odwołanie ze względu na niezdolność do pracy, podczas gdy zdaniem wnoszącego odwołanie Sąd powinien był je wywieść stwierdzając nieistnienie tej decyzji ze względu na brak kompetencji wydającego ją podmiotu oraz brak uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2007 r. — IPK International — World Tourism Marketing Consultants przeciwko Komisji

(Sprawa T-41/07)

(2007/C 82/99)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: IPK International — World Tourism Marketing Consultants (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Pitschas)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 4 grudnia 2006 r. C (2006) 6452 w sprawie odzyskania środków w wysokości 318 000 EUR wraz z odsetkami za zwłokę;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca zwraca się przeciwko decyzji Komisji z dnia 4 grudnia 2006 r. C (2006) 6452 w sprawie odzyskania środków, które skarżąca otrzymała na projekt ECODATA jako zaliczkę przed cofnięciem decyzji udzielającej zamówienie. Decyzja ta wydana została na podstawie art. 256 WE.

Uchylenie decyzji w sprawie przyznania pomocy na utworzenie bazy danych turystyki ekologicznej w Europie nastąpiło w drodze decyzji Komisji z dnia 13 maja 2005 r. i zostało zaskarżone przez skarżącą do Sądu Pierwszej Instancji (zob. sprawa T-297/05).

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z prawem. Oparta jest ona sprzecznej z prawem decyzji uchylającej i automatycznie podziela sprzeczność z prawem tej decyzji. Ponadto jest ona jednostronnym aktem prawnym, chociaż podnoszone tą decyzją roszczenie ma charakter umowny i z tego powodu może być dochodzone jedynie w drodze cywilnoprawnej przed właściwymi sądami krajowymi państwa członkowskiego.

Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2007 r. — Dow Chemical i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-42/07)

(2007/C 82/100)

Język postępowania: angielski

Strony

Strony skarżące: The Dow Chemical Company (Midland, Stany Zjednoczone), Dow Deutschland Inc. (Schwalbach, Niemcy), Dow Deutschland Anlagengesellschaft mbH (Schwalbach, Niemcy), Dow Europe GmbH (Horgen, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci D. Schroeder, P. Matthey, T. Graf)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- The Dow Chemical Company wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności decyzji, w zakresie, w jakim jest ona jej adresem;